Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 23. *Den 1. Septbr. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tidernes Tegn.

Af Ældste P. C. Geertsen.

Iblandt de Mange, der have søgt at udgrunde Fremtidens skjulte Historie, gives der en Klasse, bekjendte under Navnet Propheter, hvis Syn aldrig har forfeilet. Skjøndt de have talet om Mangt og Meget, der var skjult for Massen af Folket og hvortil kun Faa fæstede Lid paa den Tid, de forkyndte tilkommende Tiders Begivenheder og ufødte Slægters Skjebne og Historie, saa har dog Tiden altid godtgjort, at deres Ord vare sande, medens deres Navne ere blevne optegnede af Efterslægten i Historiens Aarbøger til udødeligt Minde, og deres Viisdom er bleven tilkjendt Berømmelse og Hæder.

Naar man betragter hvormeget Mennesket higer efter Storhed, kunde man fristes til at troe, at disse Mænd vare agtede, i den Tid de levede; men hvor forbauses man ikke, naar nan begynder at undersøge Historien og finder, at næsten Alle have lidt Døden og været et Udskud blandt Menneskene. Man kunde spørge: Hvad har Aarsagen været til dette forunderlige Særsyn? Simpelthen den, de sagde deres Viisdom havde sit Udspring fra en høiere Kilde, og de toge ikke Æren, men gave Gud den, idet de erkjendte, at „Herrens Frygt er Viisdoms Begyndelse." Jesus sagde: „Jeg er kommen i min Faders Navn, og I annamme mig ikke; dersom en Anden kommer i sit eget Navn, ham skulle I annamme. Hvorledes kunne I troe, I, som tage Ære af hverandre, og den Ære, som er af den eneste Gud, søge I ikke?" (Joh. 5, 43, 44.) Ligesom Folket i hiin Tid hellere vilde troe Een, der kom i sit eget Navn, end ham, som var sendt af Gud, saaledes ogsaa i vor Tid. Medens Menneskene søge Ære, er der kun Faa, der tragte efter Guds Ære, og ere villige til at bekjende hans Navn og søge den Viisdom, som har sit Udspring fra Gudsfrygt; dog til de Faa sige vi: Giv Agt paa Tidernes Tegn.

Det er bleven vor Lod at leve paa en Dag, da Tæppet for et stort Drama ruller op — en Dag, paa hvilken Folk reise sig mod Folk, paa samme Tid som forskjellige Mænd virke for Frihed; alt

dette er, som de formene, for at afkaste det gamle Aag og de gamle Lænker og gjøre sig frie. Nationerne have tildeels seet de gamle Institutioners Uholdbarhed; de have seet disse ikke duede til at bringe den Fred og Enighed, som maatte være ønskelig blandt Riger og Folk. De have lært, at en Nations Lykke tildeels beroer paa dens Regjeringsform, hvorfor de forbedre Stillingen, samle af Rigets Børn nogle af Folket valgte Mænd i Congresser, Thing eller Raad for at tage Tilstanden under Overveielse og udfinde Midler til at forbedre de stedfindende Mangler. Man skulde nu troe, at disse vare istand til at træffe Foranstaltninger til at afhjælpe Ondet; men nei! de kjende ikke de Midler, der ere mægtige nok dertil, og, selv om En eller Anden gjorde det, vilde man dog ikke komme overeens derom og antage det. Resultatet bliver derfor Uenighed og Splid i Folkeforsamlingerne, og Folkets Stilling forbliver uforbedret, den undertrykte Følelse dukker atter frem og en ny Kamp udbryder, medens Folket overlades til at grunde paa den af Propheten udtalte sørgelige, men dog stadfæstede Sandhed: „Naar de Ugudelige herske, sørger Folket."

Vi ville i faa Ord søge at vise Aarsagen til Ovenstaaende. Vi erkjende, at Gud, som er alle Tings Skaber og Opholder, er ogsaa den, der har skjænket Mennesket sin Tilværelse og sat ham paa Jorden. Herren er derfor den, for hvem Alle skulde bøie sig og hvem de skulde adlyde — den, hvis Regjering Enhver burde underkaste sig, ligesom Børn maae være deres Forældre lydige. Hvor findes det fornuftige Menneske, som ikke anerkjender en Faders Ret til at regjere sin Søn og raade ham i vigtige Anliggender? Apostelen siger: „Have vi tilmed havt vore kjødelige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve?"

Guds Regjering er faderlig. Ligesom en jordisk Fader, der ønsker et vigtigt Arbeide udført, vælger en af sine troe Sønner til at forestaae dette, saaledes har ogsaa vor himmelske Fader sendt Mænd, som underviste af ham og fyldte med Himmelens Viisdom, have repræsenteret hans Regjering, mod hvilken Mennesket har gjort Opror og, som det hedder i Bibelen, ihjelslaaet de Mænd, han han har sendt for at kræve af Viingaardens Frugt. Arvingen, Jesus Christus, blev, uagtet han var Himmelens og Jordens Konge, ei heller sparet; han blev forkastet af sin Slægt og det var først efterfølgende Generationer, der gjorde hans Navn hæderligt, medens de alligevel vedbleve, som Skriften siger, at overtræde Lovene, forvende Skikke og gjøre den evige Pagt til Intet. Da Apostlene og deres troe Tilhængere vare udryddede af Jorden, organiserede Folkene sig efter menneskelig Viis, og idet de forvendte Christi Bud eller blandede dem med menneskelige Tilsætninger vedbleve de at omtumles indtil Esaia Ord „Mørket skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene," vare gaaede i Opfyldelse. Den store Skjøge, Moderen til alle Skjøger og Vederstyggeligheder paa Jorden, har ikke alene fordærvet Menneskene med sine falske Lærdomme, hvoraf de bleve beruusede, men opkastede sig ogsaa til Herre over Menneskets Samvittighed, idet hun samlede Troesartikler, der skulde være Rettesnor for hendes Tilhængere. For desbedre at være istand til at lede Folket bort fra den sande Sti, vedtoges, at ingen sildigere Aabenbaring end den canoniske Samling maatte antages. Her satte Djævelen Kronen paa sit Værk. Folket var ikke alene ledet bort fra Sandheden, men en Regel vedtagen, der afskaffede al Forbindelse med Himmelen. Resultatet blev

da, at Gud ophørte at tale til Menneskene; saaledes overladt til sig selv, tabte de efterhaanden Kundskaben om den sande Gud. Han blev beskrevet som et Væsen bestaaende af tre Personer, hvilke, paa en for Mennesket ubegribelig Maade, vare forenede til een, og denne Ene havde hverken Legeme eller Dele og kunde ikke betegnes ved noget Billede. At en saadan Lære er i høieste Grad ufornuftig, for ikke at sige ubibelsk, vil Enhver letteligt indsee, naar man blot vil gjøre det simple Spørgsmaal: Hvad er det, der ikke bestaaer af Dele? Det, der ikke bestaaer af Dele, har intet Hele, eftersom Noget ikke kan bestaae af Intet; det existerer følgelig ikke, og en saadan Gud kunde derfor aldrig aabenbare sig. Naar Nogen gjør os det Spørgsmaal: Hvorfor har Gud ikke aabenbaret sig i saamange Aarhundreder forend nu? svare vi paa dette Spørgsmaal med Prophetens Ord: „See, Herrens Haand er ikke forkortet, at den ikke kunde frelse; og hans Øre er ikke tunghørende, at han ikke kunde høre. Men Eders Misgjerninger gjøre Skilsmisse imellem Eder og imellem Eders Gud; og Eders Synder gjøre, at han skjuler sit Ansigt fra Eder, at han hører Eder ikke. Thi Eder Hænder ere besmittede med Blod, og Eders Fingre med Misgjerning. Eders Læber taler Løgn, Eders Tunge udsiger Uret.“ (Es. 59, 1—4.) Heri ligger altsaa Aarsagen hvorfor Herren ikke aabenbarede sig. Vi ville ligeledes anføre Joh. Aab. 17, 3—6. „Og han førte mig i Aanden hen i Ørken; og jeg saae en Qvinde, som sad paa et skarlagenfarvet Dyr, fuldt med Bespottelsens Navne, som havde syv Hoveder og ti Horn. Og Qvinden var klædt i Purpur og Skarlagen, og udziret med Guld og med Ædelstene og Perler; hun havde en Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Horeries Ureenhed. Og paa hendes Pande var skrevet et Navn: Hemmelighed! Babylon den store, en Moder til Skjøger og al Vederstyggelighed paa Jorden. Og jeg saae Qvinden drukken af de Helliges Blod og af Jesu Vidners Blod; og jeg forundrede mig, der jeg saae hende, med en stor Forundring.“ (18 V.) „Og Qvinden, som Du saae, er den store Stad, som haver Herredømme over Jordens Konger.“

Læser! forestil Dig Johannes' Forviisning til Øen Patmos, efter først at have gjennemgaaet en Række af Forfølgelser og seet mange af de Hellige segne i Graven, efter at have gaaet gjennem Luerne eller naar vilde Dyr havde sønderrevet dem, og alle disse rædselsfulde Forfølgelser, der ere altfor velbekjendte til enkeltviis at omtales her, udøvet af den romerske Regjering og bifaldet, ja endog ofte udtal af Keiseren selv, hvis Hovedsæde var Rom, da vil Du heri ikke alene see Opfyldelsen af alle Johannes's Ord: „Og jeg saae Qvinden, drukken af de Helliges Blod og af Jesu Vidners Blod,“ men tillige anerkjende, at Esaia Ord: „Eders Hænder ere besmittede med Blod, og Eders Fingre med Misgjerning,“ ere opfyldte paa hiin Regjering.

O Babel! din Hemmelighed begynder at blive aabenbaret; det, Du har udgivet for Christendom, er et Bæger fuldt af Vederstyggelighed. Skjøndt Du er klædt i Purpur og Skarlagen og udziret med Guld, Ædelstene og Perler, kan Du dog ikke skjule din Skam; din Viin har gjort Nationerne beruset og de rave liig en Drukken; din Føde kan ikke mætte den hungrige Sjæl, men som Propheten siger: „Og det skal være, som naar den Hungrige drømmer, og see, han æder, men naar han opvaagner, da er hans Sjæl tom; og ligesom naar den Tørstige drømmer, og see, han drikker, og naar han opvaagner, see da er han træt, og hans Sjæl

er torstig." Saaledes har mangen en søgende Sjæl følt, naar han har søgt efter Lys og Sandhed, men efter al Undersøgelse tabt Troen paa Alt, der bærer Navn af Religion.

Velsignet være Herrens Navn, som atter har aabnet Himmelen og givet sin Villie tilkjende, saa at de forvildede Aander kunne komme til at kjende Forstand, og de, som søgte, kunne tage ved Lærdom.

Efter at have sagt saameget om den mørke Fortid, ville vi rette vort Blik mod Fremtiden for at hilse den Dag Propheterne skuede hen til, haabende, det prophetiske Ord maa være os et Lys paa et mørk Sted, indtil Dagen frembryder og Morgenstjernen opgaaer i Hjerterne; indtil den Dag, da vi see Ansigt til Ansigt og kjender ligesom vi ere kjendte. Læser! dersom Du ikke allerede kjender Veien, dersom dit Øie ikke er oplადt, saa Du kan see hvad der bevæger sig omkring Dig, da lad ingen Tid gaae tabt for Dig, men bøi Dig paa dine Knæe og søg Viisdom hos Herren. Lad brændende Begjær efter at gjøre hans Villie fylde din Sjæl, og vi ville da begive os ind paa Undersøgelsens Mark, paa det vi kunne lære at kjende Tidernes Tegn.

Først ville vi henvende vor Opmærksomhed paa Daniels 7de Capitel. Efter at han henrykt i Synerne havde seet fire Dyr gaae frem for hans Blik, fremstillende de fire universale Riger, hvilke skulde opstaae efter hverandre, af hvilke det fjerde Dyr var anderledes end alle de andre, havende Jerntænder og Kobberkløer, som aad, nedtrampede og knusede de Overblevne med sine Fødder, efterat han havde seet Riget, hvilket det fjerde Dyr forestiller, ødelægge de Hellige og „omskifte Tider og Lov og de skulle gives i hans (Dyrets eller Rigets) Haand indtil en Tid, og Tider, og en Deel af en Tid," siger han: „Derefter skal Retten sættes, og man skal borttage hans Magt til at ødelægge og til at fordærve indtil Enden." „Men de Hellige af de høie Himle skulle antage Riget og besidde Riget evindelig, ja indtil Evighedernes Evighed." I et foregaaende Syn Daniel havde havt, da han begjærede Barmhjertighed af Gud og at give ham at kjende Nebucadnezars Drøm, blev der viist ham en Steen, der slog det store Verdens-Billedes Fødder og knuste det, saa at det, liig Avner paa en Loe, blev optaget af Vinden og dets Sted blev ikke fundet; medens Stenen blev til et stort Bjerg og opfyldte al Jorden. Da Daniel forklarede Drømmen og kom til den Deel, der omhandlede Stenen, siger han: „Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud opreise et Rige, som ikke skal fordærves evindelig, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger; men det, det skal bestaae evindelig." Apostlene havde udentvivl Hentydning til det samme, da de spurgte: „Herre! vil Du paa denne Tid oprette Israel Riget?" Skjøndt geistlige Leiesvende have søgt at indbilde deres bedragne Tilhængere, at Guds Rige var i Himmelen, og maatte aldrig forventes oprettet paa Jorden i den Forstand, som naar vi tale om et andet Rige, saa lære vi dog tydeligt af de anførte Steder, tilligemed en Mængde andre, som kunne anføres, at Herren i en af ham forud fastsat Tid virkelig vil oprette et Rige paa Jorden og indsætte en Regjering, der skal blive ligesaa universal i sin Udstrækning, som noget af de store Monarchiers, der skulde gaae forud for det og som det skulde afløse i Følgerækken; thi „Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, er givet til et Folk, som er de Hellige af de høie Himle; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle ære og lyde ham."

Da vi nu have seet, at Herren virkelig vil oprette et Rige og at Verdens Riger skulle blive vor Guds og Magten hans Salvedes, saa lad os søge at udfinde Tiden for Rigets Oprettelse, paa det vi ikke skulde famle i Mørket og Herrens Dag overraske os som en Tyv om Natten. Spørgsmaalet: „Herre! vil Du paa denne Tid oprette Israel Riget," lærer os, at Disciplene vel vidste, at et Rige skulde oprettes, men de vare ubekjendte med Tiden. Frelseren svarede: „Det tilkommer ikke Eder at vide Tid og Stund, hvilke Faderen haver forbeholdt sin egen Magt." Her maa det erindres, at Disciplene paa den Tid, de gjorde dette Spørgsmaal, vare endnu ikke tildeelt den Aand, der leder ind i al Sandhed. Skrifterne vare endnu tildeels tillukkede for dem, hvorfor Frelseren, istedetfor at indlade sig paa en vidtløftig Drøftelse af dette Emne, ved sit Svar ligesom gav dem tilkjende, at dette var Noget, i hvilke de ikke skulde tage Deel, men at hans Navns Udbredelse derimod var noget, der var af større Vigtighed paa den Tid, thi han sagde: „I skulle være mine Vidner baade i Jerusalem og det ganske Judæa og Samaria, og indtil Jordens Ende."

Vi have allerede seet hvorledes dette femte Rige, hvorom vi tale, skulde være universal i Udstrækning og indtage de tidligere bestaaende Rigers Plads, medens disse skulde blive som Avner paa en Lo om Sommeren, og deres Sted ikke findes. Altsaa havde dets Oprettelse aldeles ingen Hentydning til Christi Kjøds Dage, men skulde i de sidste Dage oprettes for at bringe en evigvarende Fred og tilintetgjøre Fjendskab, Synd, Sorg og Elendighed, hvorimod det skulde udøve Retfærdighed mod dets Indbyggere og give dem Glæde i den Hellig-Aand. Propheten Esaias siger, idet han seer hen til denne Tid: „En Ulv skal holde sig til et Lam, og en Parder ligge ved Siden af et Kid; og en Kalv og en ung Løve og fedt Qvæg tilhobe, og en liden Dreng skal drive dem. Og en Ko og en Bjørn skulle gaae i Græs, deres Affødninger skulle ligge ved Siden af hverandre; og en Løve skal æde Straa som en Oxe. Og et diende Barn skal forlyste sig ved en Ogles Hul, og et afvant Barn stikke sin Haand ind i en Basilisks Hule. De skulle ei gjøre Ondt, og ei fordærve Noget paa min Helligheds hele Bjerg; thi Jorden er fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund." Men forend den Tid skal indtræde, „skal Herren slaae Jorden med sin Munds Riis, og dræbe den Ugudelige med sine Læbers Aand." Paulus har netop Hentydning hertil, naar han, efter at have omtalt Frafaldets sørgelige Følger, siger: „Da skal den Uretfærdige aabenbares, hvilken Herren skal fortære med sin Munds Aande og tilintetgjøre ved sin Tilkommelses herlige Aabenbarelse."

Vi kunne nu ikke længere betvivle, at det Rige, hvorom Propheterne have talet og som skulde udstrække sin velgjørende Indflydelse til hele Skabningen, skulde oprettes ved Frelserens Herligheds Tilkommelsestid. Det maa derfor være det samme, som Johannes den Aabenbarer hentyder til, naar han siger: „Og jeg saae Throner, og de satte sig paa dem, og Dom blev dem given; og jeg saae deres Sjæle, som vare halshugne for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Dyret, ei heller dets Billede, og ikke havde taget Mærket i deres Pande og paa deres Haand; og de bleve levende og regjerede med Christo de tusinde Aar." Forend Johannes saae Ovenstaaende, havde han seet en Engel bringe en Lænke, hvormed Djævelen blev bunden og derpaa kastet i Hulen. Denne Lænke er hverken meer eller mindre

end Præstedømmet i dets Orden og Grader, saasom: Propheter, Apostler, Evangelister, Hyrder, Ældster, Præster, Lærere og Diaconer, af hvilke den ene Grad, liig en Kjæde, griber ind i den anden. Naar man nu foier dette til det tidligere omtalte Daniels Syn 7, 9., da vil Sagen blive os klar. „Jeg saae, indtil at Stolene bleve satte, og den Gamle af Dage satte sig; hans Klæder vare hvide som Snee, og Haaret paa hans Hoved som reen Uld, hans Stol var som en Ildslue, Hjulene derpaa som brændende Ild. Der var en Ildstrom, som udflod, og som udgik fra ham: tusinde Gange Tusinde tjente ham, og ti Tusinde Gange ti Tusinde stode for ham; Retten blev sat, og Bogerne opladne."

Naar vi læse saavel Johannes's som Daniels Vidnesbyrd, saa see vi en fuldkommen Overeensstemmelse; Begge omtale den afholdte Dom; Begge saae de Throner, hvorpaa man satte sig. Daniel saae, at den Gamle af Dage (Adam, Menneskeslægtens Stamfader, den ældste Mand) havde Ledelsen af dette store Raad. For at vi tilfulde kunne fatte hvem det er, der skal sidde paa Thronerne, ville vi anføre nogle af Jesu Ord til Apostlene: „Sandelig siger jeg Eder, at I, som have efterfulgt mig, udi Gjenfodelsen, naar Menneskens Son skal sidde paa sin Herligheds Throne, skulle I og sidde paa tolv Throner, og dømme de tolv Israels Stammer." Ligesom Apostlene skulle dømme den Slægt, til hvem de bleve sendte, saa skal hver Mand, der har erholdt Fuldmagt at løse og binde ved det hellige Præstedømme lige op til Adam, være et Vidne for eller imod dem, til hvilke de bleve sendte. Paulus siger: „Vide I ikke, at de Hellige skulle dømme Verden?" Vi bevidne i Herrens Navn, at Myndigheden nu atter er given fra Himmelen, paa det Jesu Ord skulde fuldkommes: „Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme." Hensigten med Evangeliets Forkyndelse nu er den samme som i tidligere Tider, nemlig at udsamle de Lydige fra de Gjenstridige af den Trængsel, som skal komme formedelst Menneskets Overtrædelse og berede de Gode til Menneskets Sons Komme. Propheten Micha siger herom: „Men det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophoies over Hoiene, og Folk skulle løbe til det. Og mange Hedninger skulle gaae og sige: kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg og til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, og vi maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem. Og han skal dømme iblandt mange Folk, og straffe stærke Hedninger indtil langt fraliggende Steder" osv.

Vi lære heraf den dobbelte Hensigt med Udsamlingen, der er forbunden med Rigets Oprettelse i de sidste Dage. Naar Herren har udsamlet sit Folk fra Nationerne, da vil Præstedømmet, under Ledelse af den Gamle af Dage, samles i ovenomtalte Raad; de Døde i Christo ville komme frem; thi „tusinde Gange Tusinde tjente ham, og ti tusinde Gange ti Tusinde stode for ham;" disse skulle da erholde deres Belønning, som bestaaer i at leve og regjere tusinde Aar med Christus eller Menneskens Søn, hvem Daniel saae komme i Himmelens Skyer og som gik ind til den Gamle af Dage, der gav Christus „Magt og Ære og Rige, at alle Folk, Almue og Tungemaal skulle ære ham; hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke forgaaer, og hans Rige, som ikke skal fordærves."

Da vi nu have forvisset os om den vigtige Sandhed, at Oprettelsen af Guds

Rige skal skee ved eller kort førend Christi anden og herlige Komme, advare vi Alle om at være varsomme, at de ikke, som en Følge af deres egen Ligegyldighed og Ringeagt, skulle blive udelukte fra den herlige Sabbaths Hvile, hvis Morgengry vi begynde at skue opgaae over den formørkede Horizont, efter sex tusinde Aars Mørke og Forvirring. I tre og tredive Aar har Evangeliet allerede lydt for Nationerne. Straffedommene begynde at blive udøst over den Nation, til hvilken det først blev tilbudt, og Ulykker og Plager ville følge efter Sandhedens Forkyndelse; thi „efter Eders Vidnesbyrd, kommer Vrede og Hevn over Folket," siger Herren i en Aabenbaring til sin Tjener Joseph Smith, hvem Gud kaldte og gav Myndighed til at lægge Grundvolden til Tidernes Fyldes Husholdning eller Riget i de sidste Dage. Vi gjentage værer varsomme; Prophetierne opfyldes for Menneskenes Øine, og uden de omvende sig og slutte Pagt med Herren og hjælpe til med Forfremmelsen af hans Værk, kunne de ikke blive deelagtige i Rigets Velsignelser, thi „de andre Døde bleve ikke levende igjen, indtil de tusinde Aar fuldendtes." (Aab. 20, 5.)

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Bowery, Store Saltsøstad den 31te Mai 1863.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Side 343.)

Vi lære alle Mennesker Veien til Liv og Ophøielse at kjende. De Sidste-Dages Hellige have det samme Fortrin, som Peter havde fordum, nemlig det at vide, at Jesus er Christus: „Kjød og Blod haver ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlene."

De Sidste-Dages Hellige saavelsom ethvert andet Folk, som er berettiget til Frelse, ja Alle, undtagen dem, der have syndet mod den Hellig-Aand, kunne faae at vide, at Jesus er Christus paa samme Maade som Peter fik. Miraklerne give ikke Menneskene denne Kundskab, om de endog samle nok saa mange Beviser for at styrke den Troende. Jøderne kjendte Jesu Mirakler, men alligevel dømte de ham til Døden som en Bedrager og som Een, der besad Djævle.

Hvis Mirakler bevise, at en Person er sendt fra Gud, saa kunne vi antage, at Troldqvinden i Endor, som lod Samuel fremmane, og ligeledes at Magikerne i Ægypten vare udsendte af Gud for at udføre en Mission i hans Navn. Skjøndt Jesus gjorde Mirakler ligefor Jødernes Øine, raabte de dog paa hans Blod, sigende: „Korsfæst ham! korsfæst ham! hans Blod komme over os og over vore Børn!" Dette er i Sandhed kommen over dem. Jesus forudsagde, hvad der vilde hænde den jødiske Nation, og det er virkelig gaaet bogstavelig i Opfyldelse. Hvis jeg skulde gjøre Noget for at bevise Sandheden af vor Religion, vilde jeg anføre den Mands Forudsigelse om vor egen Nation, som Gud sendte for at bringe evigt Liv til Menneskene i disse sidste Dage.

Det, at en Mands Propheti opfyldes, er et større Beviis for hans guddommelige Sendelse end alle de Mirakler, han kan udføre.

Det nittende Aarhundrede mangler ikke Mirakler; vi have Aande-Banken, Aande-Skrivning, Bordbands og langvarige Sygdomme blive helbredte ved samme Magt. „Og naar de ville sige til Eder: søger til Spaaqvinderne og til Tegnsudlæggerne, dem, som qvidre og dem, som mumle, da siger: skal ikke et Folk søge til sin Gud? skal man søge til de Døde for de Levende?

Dersom alle Mennesker kjendte det store Værk, som Propheten Joseph paabegyndte, og hvad dets Resultater ville blive, vilde de bruge alle deres Kræfter og deres Midler til dets Forfremmelse. Vi tragte efter Magt, Kundskab, Throner, Herredømmer og efter det evige Liv. Vi tragte efter de Riger, den Almægtige har lovet de Retfærdige, til hvem han har givet mange store og herlige Forjættelser. Paulus siger: „Thi alle Ting ere Eders; være sig Paulus, eller Apollos, eller Kephas, eller Verden, eller Liv, eller Død, eller det Nærværende, eller det Tilkommende," og der staaer et andet Sted i Bibelen: „Der er vel Ingen, som haver forladt Huus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn for min og Evangeliets Skyld, der jo skal faae hundrede Fold igjen nu i dette Liv, og i den tilkommende Verden et evigt Liv." Christus har valgt de Fattige af denne Verden, men Rige i Troen, til Arvinger til Himmerigets Rige og han vil give dem alle Ting. Vi tjene en god Herre, som vil give os Alt, hvad han har lovet os. Dersom vi alle ville tjene denne Herre og stride med ham indtil Enden, saa ville vi erholde al den Magt og Indflydelse, vi kunne ønske os.

I Guds Rige er der Sikkerhed for enhver af dets Tilhængeres personlige Eiendom; hvis jeg eiede Millioner, vilde jeg anbringe dem paa et Sted, hvor jeg fik de største Rettigheder og hvor de vare fuldkommen sikkre. Gud regjerer i Himlene og paa Jorden; han lader Aarstiderne følge efter hinanden i rette Orden; han leder Alt, baade det Onde og det Gode; han standser Ugudelighed og Plage, naar han finder det passende; naar de krigsførende Parter i vor egen Nation have opfyldt hans Hensigter, vil han byde, at Freden skal igjen indtræde, hvorpaa Krigen vil ophøre.

Mine Brødre og Søstre ere bange for, at jeg ikke skal være i Sikkerhed og advare mig om de Farer, for hvilke de troe jeg er udsat. Alligevel veed jeg selv bedre end nogen Anden, naar der er Farepaafærde og ogsaa, naar min Fjende er uskadelig, ligesom Tigeren, naar den ligger ved Jægerens Fødder. Der har været den Tid, da jeg kunde reise frem og tilbage i Sikkerhed og fire og tyve Timer efter har Snigmorderen været mig i Hælene, saa at sige. Der er de Gange jeg kunde have reist til Californien og man vilde have hilset mig som en Ven hilser en anden, men alligevel vilde Tingene snart forandre sig. Joseph Smith vidste dette meget godt, thi han sagde, da han reiste til Carthago: „Jeg gaaer Døden imøde, ligesom et Lam til Slagterbænken." De, der forstaae, hvilken Aand, der rører sig i Menneskenes Hjerter, vide, at de ikke føle idag som de gjorde igaar eller imorgen som idag. Mange have hilset baade mig og mine Brødre med den største Hjertelighed, hvormed det ene Menneske kan hilse det andet, men paa en kort Tid have deres Følelser forandret sig til det meest uforsonlige Had. Tilliden til hinanden har forladt Menneskene; der er kun liden eller næsten ingen Tillid tilbage i de fleste Tilfælde. Vi skulle derfor gjen-

oprette Tilliden i Verden ved at være retfærdige og sanddru mod os selv, mod vor Næste og mod vor Gud fra dette Øieblik af og evindelig.

Jeg antager, at over en halv Million af dette Lands kjække Sønner nu hvile i Graven som Følge af hvad jeg kalder en unyttig Krig; alligevel er den endnu ikke tilende. De Tappre, som ere faldne, have efterladt deres Hustruer og Døttre uden Forsørgere; hvad skal der blive af dem? Skriften siger: „Guds Sønner saae Menneskens Døttre, at de vare skjønne, og toge sig Hustruer af alle, som de udvalgte." Gud kunde sige nu i de sidste Dage: mine Sønner, udvælger Eder Hustruer af Menneskenes Døttre og opreis mig en Sæd; lær dem Livets og Saliggjørelsens Vei og at holde Fred med hverandre og aldrig mere føre Krig. De ville da samle alle de gamle Kanoner og andre Krigsvaaben, hvormed de nu anrette saa store Ødelæggelser, og de ville deraf kunne danne Avlsredskaber og andre brugbare og nyttige Sager. Tid efter anden vil Guds Tjenere faae Leilighed til at reise omkring og see om der er Noget det er værd at spare, thi der staaer skrevet: „Dine Folk skulle falde ved Sværdet og dine Stærke i Krigen. Og syv Qvinder skulle paa den samme Dag tage fat paa een Mand og sige: vi ville æde vort eget Brød og iføre os vore egne Klæder; lader os ikkun kaldes efter dit Navn; borttag vor Forsmædelse."

Lad os leve trofast efter vor Religion og lære hvad Værd vort nærværende Liv har for os.

Maa Gud velsigne Enhver, som selv ønsker at være det, er altid min Bøn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

Vi optage efter „Millennial Star" Følgende:

Angaaende Tiende.

Forskjellige Spørgsmaal ere blevne gjorte os til forskjellige Tider angaaende Tiendeloven, som den udøves af de Sidste-Dages Hellige. Vi foretrække at besvare disse Spørgsmaal i „Stjernens" Spalter fremfor Brevvexling; paa samme Tid kunne ogsaa Andre end de Spørgende faae et lille Begreb om Anvendelsen af dette Princip, skjøndt at forklare alle dets Enkeltheder vil Pladsen ikke tillade os.

De meest fremragende Spørgsmaal, der ere blevne gjorte os af dem, der undersøge de Sidste-Dages Helliges Lærdomme, ere: Hvad Nødvendighed er der for at betale en Tiendedeel af Eens Indkomst? Hvad bliver der af alle de Penge, der saaledes blive betalte? Hvem har Gavn deraf og i hvilken Hensigt ydes den? Een af dem, der have tilskrevet os angaaende dette Punkt, siger: „Jeg seer det er en Regel iblandt Mormonerne eller de Sidste-Dages Hellige, at de betale en Tiendedeel af hvad de eie, naar de indkomme i Menigheden og siden betale de hvert Aar ligeledes

en Tiendedeel af den Indtægt, det forløbne Aar har indbragt. Eftersom Medlemmernes Antal stadig forøges paa hver en Plet af Kloden, forekommer det mig, at disse Bidrag snart maatte voxe op til uhyre Summer." At disse Tanker og Spørgsmaal opkomme i den Uindviedes Sind, er ganske naturligt, naar man er ubekjendt med Lærdommen og Anvendelsen af disse Midler; men for den Indviede eller de, der forstaae Lærdommen om dette Princip i det rette Lys, stiller Forholdene sig anderledes.

Alle, som have nogen Tro paa et høiere Væsen, ville vist indrømme, at han har givet Menneskene Jorden til et Opholdssted; at han har sat Dyrene paa den, forsynet den med Urter, Træer og alle andre Producter, nødvendige til Menneskenes Ophold, Velvære og Lykke; at han kan skjenke faa eller mange af disse Velsignelser, eftersom han synes; at vi som ogsaa Jorden og dens Fylde med Alt derpaa, som vi kalde vort, i Virkeligheden tilhører ham. Gud kan altsaa ikke alene forlange en Tiendedeel af Jorden og hvad dens Frembringelser ere, men han kan endog forlange det Hele. De Sidste-Dages Hellige troe derfor, at de kun betale en lille Tribut af alt det Gode, de nyde, idet de betale Tiendedelen af hvad de eie, og dette var uden-tvivl ogsaa de Følelser, der gjorde sig gjeldende hos de Hellige i forbigangne Tider. Det er neppe Umagen værd at bevise, at Tiendeloven blev udøvet i den mosaiske Huusholdning. Da Præstedømmet var iblandt Israel, forlangte det, at Folket skulde betale Tiende til Herrens Huus, og i Nehemia Dage efter Jødernes Fangenskab, i hvilken Tid de havde ophørt med at betale Tiende, var Indførelsen af Tiendeloven een af Herrens Befalinger, og hvo, som undlod at efterkomme dette Bud, blev betragtet som Een, der røvede fra Gud hvad der tilkom ham, at dømme efter hvad Herren siger til Propheten Malachias. De bedrog eller røvede fra Gud, naar de tilbageholdt deres Bidrag og derfor bleve de forbandede; men han sagde til dem, at hvis de vilde adlyde denne Ordinantse, vilde han aabne Himmelens Sluser og Velsignelser skulde da nedstrømme over dem i Overflødighed; Æderen, som der staaer i Bibelen, skulde blive straffet, paa det han ikke skulde fortære Jordens Frugter; Viintræet skulde ikke give Frugt forend i rette Tid, og Folket skulde være kaldet velsignet af alle Nationer.

Iagttagelsen af denne Lov var dog ikke alene indskrænket til den mosaiske Huusholdning eller til det aaronske Præstedømme. Den blev ogsaa udøvet af dem, der besad et høiere Præstedømme end det aaronske. I det melchisedekske Præstedømme, det samme Præstedømme, som Christus besad og som han tildeelte sine Disciple, blev denne Lov fuldkommen forstaaet og udøvet. Melchisedek mødte Abraham, da han vendte tilbage efter at have forfulgt og ødelagt de Konger, der havde taget Lot tilfange, og modtog Tiende af ham og velsignede ham. Dette skete forend den mosaiske Huusholdning og ved det samme Præstedømme, som det, der existerede i den christne Uddeling. Det er altsaa en Kjendsgjerning, at det altid har været nødvendigt, naar Herren har havt et bemyndiget Præstedømme paa Jorden, at have et Fond af dette Slags, ved hvis Hjælp han var istand til at udføre sine Hensigter. Templer, Tabernakler osv. skulde opbygges; de, der brugte al deres Tid for at udføre Herrens Ordinantser til Gavn for Folket, skulde opholdes; Tienden og Offringen vare altsaa nødvendige til Udførelsen af disse Hensigter. Naar Guds Rige nu atter er opreist paa Jorden og det hellige Præstedømme atter gjengivet Menneskene, er det da ikke rimeligt at antage, at denne Lov ogsaa skulde indføres igjen, ved hvilken Huse

og Templer blive opbyggede til Guds Ære og i hvilke hans Ordinantser kunne blive administrerede ligesom i gamle Dage?

Skriften lærer os, at Jesus vil komme til Jorden. En af Propheterne siger, at det Sted, hvorpaa han vil sætte sine Fødder, skal være herligt. Malachias siger, at Herren, hvem I opsøge, pludselig skal komme til sit Tempel. Esaias siger i det 2det Cap., at i de sidste Dage skal Herrens Huus bygges paa Bjergenes Top. Hvem skal bygge det Sted herligt, til hvilket Frelseren vil komme? Hvem skal bygge det Tempel, til hvilket Malachias siger Christus vil komme? Hvem skal bygge Herrens Huus paa Bjergenes Top? Hvis de skulle bygge ligesom i gamle Dage efter Herrens Befaling, saa er det Guds Folk, til hvilke han vil give Befalingen, der skulle bygge Templer og Tabernakler. Men paa hvad Maade eller ved hvilke Midler skulle de bygge dem? Skal det overlades til hvert enkelt Individ selv at bestemme hvormegen Deel han vil tage i Udførelsen heraf, eller vil der blive foreslaaet en Plan, som stiller Alle lige, den Rige med den Fattige, hvorefter man opkræver Andelen af den rige Mands Skatte og den fattige Arbeiders Smuler? Hvis det blev overladt til Mennesket selv at bestemme hvad han vilde yde, vilde der blive stor Ulighed i det Beløb, man erlagte; denne Ulighed vilde ikke fremkomme ved Forskjellen i de Evner, Vedkommende besad, men ved de forskjellige Stillinger eller den Tilbøielighed, der gjorde sig gjeldende til at erlægge Skjærven; thi den Mand, der ønskede at handle oprigtigt efter hans Samvittigheds Bydende, skjøndt fattig, vilde yde rundeligen, medens hans rige Broder eller Nabo, der ikke besad saa stor Tro eller saa godt et Hjerte, vilde kun ugjerne yde det Lidet, han maatte finde for godt at give.

Vanskeligheder af denne Slags undgaaes ved Indførelsen af Tiendeloven; det er en simpel og dog retfærdig Maade, paa hvilken Enhver kan yde sin Andeel til hvilketsomhelst Arbeide, Herren ønsker der skal udføres. Den er anvendelig paa alle Klasser, Høie eller Lave, og dog er det ikke nogen byrdefuld Skat paa Nogen. Resultaterne af en rigtig Opfattelse og Udøvelse af denne Lov have viist sig tydelig i Guds Rige, der er oprettet i vore Dage. Templer, Tabernakler og Huse til Herrens Ære ere blevne opbyggede og mange andre Foretagender ere blevne udførte af de Sidste-Dages Hellige formedelst dette Princip, hvilke aldrig vilde have bleven paabegyndt eller udført saa fuldstændig, hvis ikke denne Lærdom var bleven given og adlydt. Til Fuldførelsen af saadanne Foretagender og ikke til Præstedømmets Ophold er Tiendefondet indtil denne Dag bleven benyttet i denne Kirke. Man har ikke kunnet opdynge Noget i Tiende-Departementets Kasser, ei heller vilde der blive Noget tilovers, om endog hele Verden gav en Tiendedeel af hvad den eiede; endog da vilde der ikke være formeget til at udføre Alt, hvad der er nødvendigt paa Jorden førend Skrifterne kunne fuldkommes.

Jagttagelsen af dette Princip iblandt de Sidste-Dages Hellige har virket betydelig til hele Folkets Velvære og Jorden er bleven forskjønnet derved. I Store Saltsøstad ere mange store Bygninger, beregnede paa at forøge Individernes private Formue, allerede opførte og under Opførelse. Grundvolden til et Tempel, der skal være 90 Alen langt og 49 Alen bredt, er allerede bleven lagt; til at udføre dette Arbeide ere utallige Arbeidere blevne antagne, Steenbrud aabnede, Veie lagte; Hjælpekilder ere blevne aabnede, hvortil hele Menigheden har bidraget. For at

fuldføre Templet, behøves der Steen af den bedste Slags, hvilke maae hentes to eller tre Miil fra Staden. Til at transportere disse Steen fra Steenbruddet til Tempelpladsen behøves der Vogne og Trækdyr som ogsaa Mænd til at kjøre frem og tilbage og for at tage Vare paa dem. Desuden bliver et nyt Tabernakel bygget, 125 Alen langt og 75 bredt, som man venter vil blive færdigt i Efteraaret; det vil kunne rumme 9,000 Personer. En Deel af Tienden bruges aarlig til at hjælpe de fattige Hellige fra Florence til Utah, til at betale Kudskene, som kjøre Vognene og mange andre Udgifter, forbundne ved en saa lang Reise. Dette er kun faa af de Goder, der udføres ved de Midler, Tienden indbringer. Alle blive i Virkeligheden gavnede, Intet gaaer tabt, thi de Penge, der indbetales som Tiende, omsættes igjen i hele Menigheden ved Udførelsen af de forskjellige Slags Arbeider.

Dersom Jordens Beboere vilde adlyde denne Lov og ikke bedrage Herren for det, der med Rette tilkommer ham, vilde Jorden snart blive et Sted, han kunde besøge og hvorpaa han kunde regjere i tusind Aar; et Tempel, ja flere Templer vilde blive opførte, og det Sted, hvor han vil sætte sine Fødder, vilde blive herligt. At undlade at opfylde denne saavel som de andre Love, Herren har givet til Menneskene, vil foraarsage hans Mishag; han vil tillukke Himmelens Sluser for dem, saa at Velsignelserne ville blive tilbageholdte; de ville endda saa lære, at Alt, hvad de besidde her paa Jorden, er Herrens og at han hastigt kan berøve dem det. Tusinders Erfaring kunde fremsættes, som praktisk have erfaret, at Tiendeloven, naar den efterkommes, bringer Herrens Velsignelse med sig. Men Verden har jo allerede Vidnesbyrd nok deri, at den seer med hvilken Hurtighed det fattige og forjagede Folk, som udøver denne Lov, have opbygget Byer og forskjønnet den Ørken, i hvilken det boer.

Generalraad.

Fredagen den 18de og Løverdagen den 19de September afholdes et Generalraad i Kjøbenhavn, hvori Præsident Cannon vil være tilstede, til hvilket ogsaa saa mange af de arbeidende Missionairer i Missionen, hvis Leilighed tillader det, indbydes.

Correspondance.

(Fra „Millennial Star.“)

Amerika.

Store Saltsøstad, den 25de Juni 1863.

Præsident Cannon,

Kjære Broder!

Deres ærede Skrivelse af 23de Mai modtog jeg den 18de ds. Det glædede mig at erfare Deres Held i dette Aars Emigrationsaffairer, saameget mere som

Overfartsprisen var høiere iaar end tidligere og Mangel paa passende Skibe krydsede Deres Planer. Jeg indseer tilfulde, at De og Deres Medarbeidere have havt en travl Tid, men udentvivl føler De Belønning derfor ved at erfare de gode Resultater, der kroner Deres Arbeide.

Jeg beklager, at Broder Wests Helbredstilstad er mindre god, dog haaber jeg, hans Tour til Fastlandet vil styrke ham.

Uagtet vi ere blevne skuffede med Hensyn til Skibet „Shakspeare," haaber jeg dog, at alle Emigranterne ville naae Florence tidsnok; thi, som jeg før har yttret, anseer jeg det for baade bedre og billigere, at Vognene vente paa Emigranterne end for disse at opholde sig i en usund Egn, uden at have Noget at bestille.

Det første Compagni af Emigranterne, omtrent 800, naaede Florence den 12te Juni; den første Afdeling af Kjøretøierne, som ere sendte herfra under Capitain J. R. Murdocks Ledelse, haabede man vilde ankomme til Florence den 19de s. M. Capt. John M. Woolleys Compagni, hvor stort det var erindrer jeg ikke, naaede samme Sted den 22de, og jeg haaber, at alle ti Afdelinger med Vogne og Trækdyr ville være i Florence den 1ste Juli. Af disse Data vil De see, at hvis Passagererne paa det Skib, der reiste fra London, naae New York paa den Tid, Capitainen antog, ville de ikke foraarsage nogen Standsning; i hvilketsomhelst Tilfælde ville Emigranterne ankomme i en langt heldigere Tid end de gjorde forrige Aar.

Siden Gouverneur Hardings Afreise herfra den 11te ds., ved hvilken Leilighed ingen Demonstration fandt Sted, (der var nok kun eet Individ, der bød Farvel med ham) have de gjennemreisende Personer forholdt sig meget rolige; det synes, at de have opgivet Haabet om at vække Forstyrrelse under den nuværende Bestyrelse. De ville sikkerligen ikke være istand til at gjøre Noget, hvis Præsident Lincoln staaer ved hvad han sagde til Broder Stenhouse den 6te ds., hvilket var: „Jeg vil lade dem (Utahs Indvaanere) være i Fred, hvis de ville lade mig uforstyrret." Vi have altid søgt at lade de Forenede Stater være i Fred; Alt, hvad vi have gjort, har været at prædike Evangeliet for dem og søge at gjøre dem godt, naar de have tilladt os det; dersom de ville ophøre at behandle os ulovligt og uretfærdigt, som Præsidenten har lovet, ville de naturligviis ingen Leilighed faae til at yppe Klammeri med os saalænge Lincoln regjerer.

Søndagen den 21de ds. besøgte jeg, i Selskab med Præs. Wells, min Broder Joseph, Broder J. Taylor og nogle Andre, Bountifull, hvor vi afholdt Forsamling og vendte tilbage samme Dags Aften. Mange vare tilstede og Forsamlingen var interessant. Imorgen agter jeg og nogle af Brødrene at reise til Provo, hvor vi ville holde Forsamling i to Dage, nemlig næste Løverdag og Søndag.

Den 22de og 24de d. M. havde vi betydelige Regnbyger, som netop kom i rette Tid, idet de brød den haarde Jordskorpe, som den usædvanlige Tørke og Heden havde frembragt; Træer og Planter bleve rensede og vi haabe, at vi maae vedblive at være velsignet for at den ellers lovende Høst af alle Slags kan blive god og ogsaa for at Græsset, der er saa nødvendigt for vore Hjorder, maatte spire ret frodigt.

Min Helbred er god som ogsaa baade Deres og min Families.

Maa Gud velsigne Dem, Deres Medarbeidere og al Israel, er mit Ønske.

Deres Broder i Evangeliet.

Brigham Young.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1839. (Fortsat fra Side 352.)

De Tolv udfærdigede en Rapport over de Halvfjerdsindstyves Foretagender, i hvilke jeg samtykkede. Jeg bifaldt ligeledes, at nogle af de Tolv bleve udsendte paa Mission til England.

Idag satte de forhen omskrevne Fanger over Missouri Floden ved „Arrow Rock,“ saaledes kaldet fordi Lamaniterne fra alle Dele af Landet gik hertil for at hente haarde Stene til Pilespidser. Paa denne Reise havde de sovet hver Nat paa Gulvet uden Sengklæder; de vare alle Fire lænkede med Jern omkring Hænder og Fødder. Efterat dette var gjort, bleve Vinduer og Døre aflaasede; fem Mand af Vagten med ladte Pistoler bleve posterede i Værelset, af hvilke Een ad Gangen sad oppe for at passe paa dem. Dette blev kun udført af Ondskab mod dem, thi det vilde have været forgjæves for dem at gjøre Forsøg paa at undslippe, om de end havde været uden Jern; dersom det havde været deres Hensigt at rømme, havde de desuden havt en god Leilighed dertil, da de satte over Floden.

Løverdagen den 25de.

Commerce, Hancock
County, Illinois,
d. 25. Mai 1839.

Velbyrdige Herre!

Som Svar paa Deres ærede Skrivelse af 13de ds., angaaende Oberst Lyman Wights Skrivelser om vore Forfølgere i Missouri, tjener: at vi misbillige fuldkommen, at en Beskrivelse over disse blive gjorte til et politisk Spørgsmaal. Eftersom vi alligevel have stor Tillid til Oberst Wights gode Mening, og da vi ansee det for enhver Mands Rettighed at udtale sin Mening saavel angaaende Politik som Religion, ville vi kun betegne hans Fremgangsmaade som uviis, eftersom det ikke er rigtigt at beskylde noget enkelt politisk Parti eller nogen vis religieus Sect som vore Forfølgere og Undertrykkere, da vi jo godt vide, at vore Fjender i Missouri bestaaer af alle Secter og Partier, og da Broder Wight benegter at have talt ilde om Nogen, undtagen Bestyrelsen for Missouri, befrygte vi ikke, at fornuftige Folk ville antage, at han med Villie søgte at indvikle Andre i Sagen.

I disse Bemærkninger troe vi ikke at have udtrykt vor personlige Mening alene, men ogsaa hele Kirkens Følelser. Til Slutning sige vi, at vi ere fuldkommen forvissede om, at naar vore Lidelser ere blevne undersøgte af de Forenede Staters Regjering, ville vi faae Opreisning ved den, medens vore Fjender og Undertrykkere ville lide deres velfortjente Straf, ligemeget hvad Sect eller Parti de end høre til.

Vi bede Dem at gjøre hvilketsomhelst Brug af dette Brev, De matte finde passende. Vi forblive Deres Venner og Brødre.

Joseph Smith jun.
Hyrum Smith.
Sidney Rigdon.

Til
Ældste R. B. Thompson.

Idag holdt jeg Raad med de Tolv. Broder William Smiths Sag blev undersøgt og sluttet.

Søndagen den 26de tilbragte jeg hjemme. Ældste Orson Pratt og John Taylor prædikede i Forsamlingerne.

Eftersom Fangerne i Missouri ankom til deres nye Hjem i Boone County, vil

jeg give et lille Uddrag af Broder Pratts Vidnesbyrd:

Fire Miil (engelske) fra Columbia var der over en Flod en Bro, hvilken var ødelagt; det varede nogle Timer inden vi kunde seile over Floden i en lille Baad; vi maatte efterlade vor Vogn, vore Sengklæder, Gangklæder og en Kuffert med flere Sager i, som ogsaa vore Bøger, Papirer osv., hvilket vi dog Altsammen erholdt efter to Dages Forløb. Efter at vi havde sat over Floden, over hvilken Vagten reed deres Heste, som de bestege, reiste vi videre til Columbia, hvilken Tour Fangerne gjorde tilfods, lænkede to og to sammen om Haandledene. Efter at have gaaet de to eller tre Miil, leiede Mr. Brown en Vogn og vi kjørte da til Columbia. Til dette Sted ankom vi ved Solnedgang Søndag Aften; da Vognen kjørte gjennem Gaderne, ledsaget af de bevæbnede Vogtere, forsamlede der sig i hundredeviis af Tilskuere, som droge gjennem Gaderne, aabnede Døre eller Vinduer, nysgjerrige efter at see disse fremmede Væsener, kaldet „Mormoner.“

Efter vor Ankomst bleve vi øieblikkelig førte til Fængslet, uden først at begive os til et Gjæstgiveri for at faae nogle Forfriskninger, endskjøndt vi havde reist en lang og varm Sommerdag uden at faae Noget at spise. Da vi vare befriede fra vore Lænker, bleve vi strax førte fra Vognen til Fængslet; i det næste Øieblik aabnedes en stor Falddør og vi maatte gaae ned i et afskyeligt Fangehul, der var fuldt af Spindelvæve og Smuds saavel i Loftet og paa Gulvet som omkring paa Væggene; dette Sted var vist ikke bleven benyttet eller reengjort i to Aar; der var hverken Senge, Stole, Vand, Føde, ei heller Venner eller noget Menneske, hvem man kunde bede om en Drik koldt Vand; thi Brown og alle de Andre vare gaaede til et Sted, hvor de kunde blive forfriskede. Da vi vare henviste til dette usle Opholdssted, vare vi nærved at besvime af Hunger, Tørst og Trætbed.

Vi gik op og ned af Gulvet i nogen Tid; derpaa sank vi ned paa Gulvet i Haabløshed og ønskede at døe; thi ligesom Elias i gamle Dage, da Herren spurgte ham: „Hvad haver Du her at gjøre?“ kunde vi svare med Propheten: „De have nedbrudt dine Altere og slaget dine Propheter ihjel med Sværdet; og vi ere alene overblevne, og de søge efter vort Liv, til at tage det fra os; lader os derfor døe.“

Da vi havde været nogen Tid i Fængslet, bragte vor nye Fangevogter noget Mad ned til os, men ved denne Tid var jeg for afkræftet til at kunne spise Noget; jeg smagte kun paa det, der var bleven os bragt; derefter aabnedes Falddøren og nogle Stole bleve bragte os; den nye Dommer Mr. Martin og hans Medhjælper Mr. Hamilton talte dernæst meget venligt til os, saa at vort Sind igjen blev oplivet. Om Natten havde vi det koldt og ubehageligt, eftersom der kun var faa Sengklæder. Næste Morgen bleve vi befalede at komme ud af Fængslet; noget senere paa Dagen fik vi Lov at boe en Etage høiere oppe i et bedre Værelse.

Nu begyndte vi at blive venligt behandlet af vor nye Fangevogter og Dommer; thi det var Mr. Brown, som var Skyld i at vi bleve daarligt behandlede den foregaaende Aften. Vort Fængsel i Columbia var et stort Træhuus, deelt i to Afdelinger; i den ene boede Fangevogteren og hans Familie, den anden tjente til Opholdssted for Fangerne.

Mandagen d. 27de var jeg hjemme.

Commerce, Hancock County,
Illinois, den 27de Mai 1839.

Fader Bigler!

Vi have troet det rettest at skrive Dem til ved Broder Markham angaaende det

Land, vi have opkjøbt her; thi De erindrer vel, at Kirkens Raad udnævnte os til at varetage disse Forretninger paa Kirkens Vegne. Vi have, som Menigheden er underrettet om, afsluttet Contracter og lovet Betaling paa adskillige Eiendomme her, for hvilket vi altsaa ere ansvarlige.

(Fortsættes.)

Til Bogagenterne.

De Bogagenter, der maatte være i Besiddelse af rene og brugelige Exemplarer af „Stjernens" nedenstaaende Nummere, vilde behage at indsende disse hertil, mod Godtgjørelse.

Hele 1ste Aargang. 2den Aargangs Nr. 1, 2, 3, 4, 6, 10 og 24. 4de Aargangs Nr. 24. 5te Aargangs Nr. 1, 2, 4, 5, 14 og 21. 7de Aargangs Nr. 1, 2, 3, 4, 7, 8 og 19. 8de Aargangs Nr. 2, 3, 5, 6, 7, 8 og 10.

Rettelse.

I forr. Nr. i Br. Cluffs Brev, Side 347, 4de Linie f. o. staaer 12te Juli, læs: 12te Juni.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.